

[Hendriksen.]

træffes af Ministeren. For nu at sætte Ministeren i Stand til at træffe disse Afgørelser paa fyldestgørende Maade foreslaar Lovforslaget, at Ministeren om de Bestemmelser, han saaledes skal træffe, skal raadføre sig med de af Ministeren godkendte Foreninger.

Der er ingen Tvivl om, at den Raadslagning, der saaledes i overordentlig mange Tilfælde skal finde Sted, har den allerstørste Betydning for hele Næringsforholdet. Det forekommer mig derfor utilstrækkeligt, at Ministeren selv ganske og aldeles skal bestemme, med hvilke Organisationer han skal føre denne Raadslagning. Foreningslivet er jo ikke noget en Gang for alle fastliggende; der er paa dette som paa saa mange andre Omraader en Udvikling. Jeg synes derfor, det er nødvendigt, at man her, hvor Raadslagning med Foreninger har og kan faa saa overordentlig stor Betydning, bør sikre sig, at alle med Rette interesserede Organisationer ogsaa sikres Adgang til at deltage i denne Raadslagning. En saadan Sikkerhed vil kunne skaffes, hvis man ændrer Lovforslaget saaledes, at det bestemmes, at alle interesserede Organisationer skal have Ret til at blive taget med paa Raad, og dette bør ogsaa gælde Funktionærorganisationerne.

Jeg vil i denne Sammenhæng anføre, at det utvivlsomt har været en Mangel ved Næringslovkommissionens ellers saa fortræffelige Sammensætning, at vore Handels- og Kontormedhjælpere og private Funktionærer ikke var repræsenteret i Kommissionen, der dog i saa høj Grad skulde foreslaa Afgørelser, som har en overordentlig vital Betydning for den unge Handelsmands Fremtid.

Inden jeg gaar over til at omtale nogle Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag, vil jeg gerne endnu om Lovforslaget i dets Helhed anføre, at jeg i og for sig ikke finder det helt rigtig, at man betegner Forslaget som kort og godt Forslag til „Næringslov“. Den nugældende Lov har jo sin snævre Titel og taler om bestemte Næringer, som man betegner som bunden Næring, der gennem Loven unddrages fra den almindelige frie Ret til Næringsudfoldelse; men Lovforslaget taler jo ogsaa paa ganske samme Maade om saadanne bestemte Næringer, ganske vist meget omfattende Næringer, men dog stadig efter den samme Retningslinje som hidtil. Hvad der ikke i Loven er nævnt som bunden Næring, er fri Næring, og hermed mener man vel at være i bedste

Overensstemmelse med Grundlovsbestemmelsen.

Lovforslaget omhandler ikke alle Næringer, men kun de bundne Næringer, og det er derfor til en vis Grad misvisende at kalde Forslaget for „Forslag til Næringslov“. Det er i Realiteten kun et Forslag til Lov om Næring som handlende, Haandværker, industridrivende og de andre Erhverv, der er nævnt i Forslaget. Men denne Side af Sagen, ligesom de mange Enkeltheder i dette store og vigtige Lovforslag, kan vel bedst drøftes i det Udvalg, der nu om føje Tid bliver nedsat til Behandling af Forslaget.

Dog vil jeg, som før nævnt, omtale nogle Enkeltheder i Lovforslaget allerede nu. Jeg beklager, at man i Hovedbestemmelserne har udeladt den Bestemmelse, der gik ud paa, at den selvstændige næringsdrivende skulde have Raadighed over sit Bo. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor denne Bestemmelse er slettet. Jeg synes, at det er et minimalt Krav, at en Mand eller Kvinde, der søger ind i den selvstændige Næring, som næsten uvægerligt fører til Kreditforhold og Tillidsforhold mellem Sælger og Kunde, bør være økonomisk solvent. Jeg vil meget henstille, at dette Spørgsmaal endnu en Gang tages under alvorlig Overvejelse.

Det kan jo heller ikke nægtes, at der maa have hersket en ikke ringe Usikkerhed paa dette Omraade indenfor Næringslovkommissionen; for samtidig med, at man saaledes har slettet dette Krav i de almindelige Betingelser, har man fastholdt det for en Række af specielle Næringsforhold, som Forslaget ogsaa omfatter. Det kan maaske forstaaes, at man har fastholdt det for Vekselerere; men hvorfor man ogsaa fastholder det for Auktionsholdere, Speditører, Revisorer, Dispachører, Mæglere, Vejere og Maalere, men ikke for den almindelige Handelsvirksomhed, det fatter jeg ikke. Og naar man endogsaa fastholder det for Translatører, forekommer det mig berettiget at spørge, hvorfor man skal have Raadighed over sit Bo for at kunne blive betroet at oversætte et Brev til et fremmed Sprog, medens man ikke skal have det for at drive en med Kreditforhold næsten uvægerligt forbunden Næringsvirksomhed.

Om Betalingen for Næringsbrev vil jeg nøjes med at sige, at jeg synes, det vilde være hensigtsmæssigt at træffe en saadan Ordning, at den Undtagelsesbestemmelse, der gaar ud paa, at en Kommune kan fritage for Erlæggelse af Afgiften, bortfalder. En Sum af 20 Kr. er virkelig ikke meget at